

1

Cody Coleman had het footballveld voor zich alleen, zoals hij voor de meeste dingen tegenwoordig alleen stond. De Zuid-Californische zon verwarmde zijn schouders en drong door tot in de winter in zijn hart. Het was de eerste dag van de voorjaarstraining voor zijn team van de Oaks Christian High School en Cody was er klaar voor.

Hij was toe aan iets nieuws. Al was het maar een nieuw seizoen op het footballveld.

Hij zette zijn honkbalpet recht, slingerde de sporttas over zijn schouder en liep naar de trainersbank. Al lopend keerde hij zijn gezicht naar de zon. *Wat heeft U nu voor me, God? Is dit echt de plek waar U me wilt hebben?*

Cody wachtte. Soms hoorde hij een antwoord als hij met God praatte. Of hij voelde een antwoord. Dan verschenen er woorden op het scherm van zijn ziel en dan wist hij diep vanbinnen dat hij antwoord had gekregen van God.

Dit keer gebeurde dat niet.

Cody zuchtte en liet de tas op de grond vallen. Hij greep een stapel oranje kegels en liep naar de twenty yard-lijn. Hij was buitengewoon geslaagd als footballtrainer. God had zijn pro-

fessionele inspanningen steeds weer gezegend. Op de Lyle High School, een uur buiten Indianapolis, had hij een verliezend team veranderd in een winnend team.

Het verhaal was zelfs opgenomen in *Sports Illustrated* en voor korte tijd wist iedereen wie Cody Coleman was. Ze noemden hem de favoriete footballcoach van alle middelbare scholen in Amerika. Maar toen voelde hij dat God hem wegreep bij Lyle. Hij had de baan hier bij Oaks Christian om meerdere redenen aangenomen. Maar de doorslaggevende reden was een meisje met blond haar en blauwe ogen en een lach die hem voor altijd was bijgebleven.

Hij zag haar voor zich, hoe ze maanden geleden voor hem had gestaan en afscheid nam. In gedachten hoorde hij haar stem en voelde hij hoe hij zichzelf verloor toen hij in haar ogen keek. Cody richtte zich op en haalde diep adem. Hij moest hier niet aan Andi denken.

Vandaag niet.

Vier kegels langs de twenty yard-lijn, nog vier langs de dertig. Cody liep langs het veld. Over een uur kwamen zijn assistent-coaches. De spelers een uur daarna. De voorjaarstraining duurde maar vijf weken; tot het einde van het schooljaar. Hij moest elke minuut serieus nemen. Anders zou het team er in de herfst voor moeten boeten. Na de voorjaarstraining namen ze een maand vrij en in juli begonnen ze weer. Net zoals vorig jaar en het jaar daarvoor.

Cody was er pas het afgelopen weekend achter gekomen wat het verschil was tussen Lyle en Oaks Christian. Zingeving. Het footballteam van Lyle High had hem nodig gehad. Voordat hij verscheen, had niemand met die kinderen willen werken. En Cody had iets van zichzelf in de spelers gezien.

Een potentieel waar moeite voor moest worden gedaan om het te vinden.

Hoe dan ook, op Lyle High had Cody het gevoel gehad dat hij wandelde in het centrum van Gods wil. Hier echter, begon

hij het gevoel te krijgen dat het footballteam van Oaks Christian niet echt om hem zat te springen. Ze waren een succesvolle ploeg in de Santa Clarita Valley voordat hij de baan aannam en ze zouden nog lang na zijn vertrek succesvol blijven.

Wat misschien niet zo lang meer duurde.

Hij was klaar met het plaatsen van de kegels, keerde terug naar de bank en opende zijn sporttas. Zijn klembord zat onderin. Hij pakte het, ging zitten en bestudeerde de lijst met namen. Blake Miller, Hawk Austin, Sam Knell, John Vaught.

Tien van de spelers kwamen elke maandagavond bij elkaar om Bijbelstudie te doen met Cody. Dan draaide het om het geloof in God en vriendschap, en niet om het veld. Dat was vanaf het begin zijn gebed geweest. Hij glimlachte. Oké, misschien had hij een verschil gemaakt. Maar de meeste leerlingen kwamen niets te kort. Als hij wegging, zou een ander zijn plaats innemen. Een coach of een ouder. Er waren tientallen mentors op Oaks Christian.

Cody tuurde over het veld. Ja, hij had beslist verandering nodig. Een andere staat, een andere school. Een andere uitdaging.

Of misschien miste hij alleen Andi.

Hij had zich nooit kunnen indenken dat hij zonder haar in Zuid-Californië zou wonen. Maar twee verbroken verlovingsen waren te veel. Voor hen allebei. Op de een of andere manier was zijn liefdesverhaal met Andi uit elkaar gevallen, net als alle andere relaties waarvan Cody deel had uitgemaakt. Ingestort en opgebrand. En soms had hij het gevoel dat zijn gebroken hart nooit meer heel zou worden.

Na de laatste breuk was Andi weggegaan. Tegenwoordig werkte ze bij een christelijke hulporganisatie in een hulpverleningsteam bij rampen. Ironisch, aangezien ze niets had gedaan aan de ramp tussen hen tweeën.

Er bewoog iets in de buurt van het clubgebouw. Cody trok zijn pet over zijn ogen en tuurde met samengeknepen ogen.

Daar kwam Aaron Baylor, junior *wide receiver*, aanlopen. Cody sloeg de jongen gade. Het was de magerste tiener van het team. Baylor had zijn schooluniform nog aan, een kaki broek en een wit overhemd. Hij had zijn handen diep in zijn zakken gestoken en zijn schouders gebogen.

Hij zag eruit zoals Cody zich voelde.

Toen hij bij Cody kwam, ging hij naast hem zitten. ‘Coach.’ ‘Baylor.’ Cody leunde met zijn armen op zijn knieën en keek de jongen aan. ‘Alles goed?’

‘Gaat wel.’ Baylor haalde zijn hand door zijn rode haar. ‘Oké, niet echt. Niet oké.’

Dit was met stip het onderdeel van de baan waar Cody het meest van hield. Er zijn voor de jongens. ‘Wil je praten?’

‘Als het kan.’ Baylors ogen schoten nerveus heen en weer.

‘Natuurlijk.’ Cody ging rechtop zitten en keerde zich naar de jongen toe. ‘Wat heb je op je hart?’

‘Het bal.’ Baylor kromp in elkaar, alsof het woord pijn deed aan zijn lippen. ‘Ze beginnen te vragen.’ Hij stond op en stak zijn armen in de lucht. Toen blies hij hard uit en liet zijn armen weer langs zijn lichaam vallen. ‘Ik wil Macy Withers vragen. Kent u Macy Withers, coach?’

Iedereen kende Macy. Cody glimlachte. ‘Je denkt dat je niet de enige bent die haar wil vragen?’

‘U maakt zeker een grap.’ Hij lachte, maar zijn stem sloeg over. Hij maakte zich er echt druk over. ‘Er zitten, zeg maar, wel zes jongens in het footballteam die haar willen vragen.’

‘Oké, zorg dan dat je de eerste bent.’ Door het gesprek drong Andi zich weer op in zijn gedachten. Wat Cody ook niet erg vond. ‘Je bent een beste kerel, Baylor. Ze zal ja zeggen.’

‘Nee, dat doet ze niet.’ De jongen liep tien meter het veld in en draaide zich met een ruk om. ‘U ziet mijn gezicht toch? Elke keer als ik getraind heb, krijg ik weer een puist. En dan nog dit...’ Hij greep een handvol haar. ‘Die peentjespruik.’ Hij schudde zijn hoofd en zijn woorden tuimelden sneller naar

buiten. ‘Ik ben de grootste sukkel van het team, coach, en ik kan maar niet opzwellen, al kon ik er mijn leven mee redden. Mijn vader zegt voor de gein dat ik van opzij niet te zien ben. Hoe vaak ik er ook over nadenk, de feiten blijven hetzelfde. Macy Withers zal nooit ja zeggen, al ben ik de eerste die haar vraagt. Zelfs als ik mijn haar verf of als mijn puisten verdwijnen of –’

‘Baylor.’ Cody klopte op de bank naast zich.

De jongen zweeg. Hij ademde zwaar na zijn tirade. ‘Ja, coach?’

‘Kom eens zitten.’ Cody wachtte.

Baylor's vechtlust verdween. Zijn schouders zakten en hij deed wat Cody had gevraagd. ‘Het is onmogelijk, coach.’

Cody werd bevlogen door goede raad, maar hij nam de tijd. Hij wilde de juiste dingen zeggen. ‘Ik weet nog dat ik zo oud was als jij. Ik wist precies wie ik mee wilde vragen naar het bal.’ Cody leunde achterover op de bank en stelde zich zichzelf voor, een footballspeler die verliefd was op één bepaald meisje. De dochter van de coach.

Bailey Flanigan.

‘Ja, nou ja, moet je u zien, coach.’ Baylor zakte een beetje onderuit. ‘Geen meisje zou ooit nee tegen u zeggen.’

‘Behalve dit ene meisje.’ Cody keek Baylor aan. ‘Ik dacht altijd dat ze beter was dan ik. Ze leek me perfect. En ik... ik was gewoon een sukkelig footballspelertje.’

Voor het eerst leek de tiener echt te luisteren. ‘Echt?’

‘Absoluut.’ Hij liet het doordringen. ‘Dat was voordat ik besloot Jezus te volgen. Ik ben nu een ander mens.’

‘Oké.’ Baylor knikte langzaam. ‘En dat meisje? Praatte ze met u... al was u sukkelig?’

‘Ja.’ Hij werd overspoeld door herinneringen aan Bailey, die om erkenning smeekten. Hij probeerde bij de les te blijven. ‘Ze heeft me geholpen iets te begrijpen.’ Cody legde zijn hand even op de schouder van de speler en sloeg toen zijn armen over elkaar. Het volgende moest de jongen goed begrijpen. ‘Je bent

een kind van God. Wat je ook ziet als je in de spiegel kijkt. Wat je ook gedaan hebt of in de toekomst misschien gaat doen. God houdt van je. Hij is dol op je.’ Cody grinnikte. ‘Er is maar één Aaron Baylor.’

Cody wist niet of Baylor wel zat te wachten op zo’n zwaar antwoord. Maar Baylor zat nog hem nog steeds afwachting aan te kijken. Cody vervolgde: ‘Kijk... de waarde van een mens komt van binnenuit. Wie in God gelooft, vindt zijn waarde in Hem, wat Hij wil voor zijn leven.’

De jongen zweeg een poosje. Toen begon hij langzaam te knikken en na een tijdje wendde hij zich tot Cody. ‘Geloof je dat?’

‘Bailey heeft het me doen inzien... lang geleden.’ Hij sloeg zijn ogen op naar de zonnige lucht van Californië en zag het heerlijke verleden levendig voor zich. ‘Ze vertelde me over de Bijbel. Ik begon hem te lezen en daar stond het zwart op wit. De waarheid over Gods liefde. Sindsdien heb ik het geloofd. En dat trekt me steeds weer terug naar God.’

Baylor schudde glimlachend zijn hoofd. Hij keek naar de grond en een lang ogenblik masseerde hij zijn nek. ‘Zware kost, coach. Heel zwaar.’

‘Maar waar.’

Hij keerde zich naar Cody, in zijn ogen was iets van hoop te lezen. ‘Dus u zegt dat ik moet weten wie ik ben, hoeveel God van me houdt. En daarom kan ik met een goed gevoel Macy Withers meevragen naar het bal?’

‘Daarom kun je alles met een goed gevoel.’ Cody grinnikte. ‘Football spelen. Goede cijfers halen. En ja, zelfs Macy Withers meevragen.’

Baylor knikte weer. Een windvlaag waaide over het veld en even zwenge ze allebei. Baylor was de eerste die sprak. ‘U en die Bailey... dat is dus niks geworden?’

‘Nee.’ Cody zette zich schrap voor de werkelijkheid. ‘Ze is met iemand anders getrouwd.’

Baylor kromp in elkaar. ‘Sorry.’

‘Geeft niet.’ Cody zuchtte. ‘Ze is getrouwd met de man met wie ze hoorde te trouwen.’

‘En dat blonde meisje dat altijd naar de wedstrijd kwam?’ Baylor bedoelde het niet onbeleefd of opdringerig. Hij was oprecht nieuwsgierig.

‘Andi Ellison.’

‘Ja.’ Baylor aarzelde. ‘Jullie waren toch verloofd?’

‘Twee keer.’ Cody voelde de vertrouwde pijn. ‘Het was mijn schuld. Ik kon het niet goed krijgen.’ Hij glimlachte gedwongen. ‘Ze verdiende beter.’

Baylor stond op en bleef Cody lange tijd aankijken. Toen haalde hij zijn schouders op. Kennelijk was zijn hart verlicht. ‘Ik weet het niet, coach. Er is maar één Cody Coleman.’

Cody gniffelde. ‘Treffend gezegd.’ Hij wees naar het clubgebouw. ‘Ga je huiswerk doen. Training over negentig minuten.’

Baylor draafde weg, maar tien meter verder draaide hij zich om. ‘Hé, coach!’

‘Ja.’

‘Bedankt!’ Een glimlach deed zijn ogen oplichten. ‘Ik ga haar vragen. En zeg... misschien is het niet te laat met Andi.’ Hij hief zijn handen. ‘Ik zeg het maar even.’

‘Schiet op, Baylor.’

Cody's huis stond in een rustige straat met bomen aan weerskanten, een paar huizenblokken verwijderd van Hillcrest Drive en niet ver bij het winkelcentrum vandaan. Als hij dan toch alleen moest wonen in Zuid-Californië, dan maar hier. Hij hield van zijn huis – en zijn hond Riley ook. Het huis was ingeklemd tussen een park en een botanische tuin en keek uit over uitgestrekt land vol kilometers lange wandelpaden in de Santa Monica Mountains. Wat wilde hij nog meer?

Hij had veel rustige plekken tot zijn beschikking waar hij op een dag als vandaag naartoe kon gaan om na te denken en te bidden.

De training was heel goed gegaan, beter dan hij had gehoopt. Het grootste deel van zijn beginnende opstelling had genoeg ervaring en talent om het seizoen tot het einde vol te houden. En zijn trainersstaf was dezelfde groep fantastische jongens als vorig jaar. Ze kenden elkaars stijl en speltechnieken, en zoals het vandaag had geklikt was een voorproefje van veel overwinningen in de toekomst.

Maar dat alles kon zijn weerbarstige hart niet bedwingen.

Sinds het gesprek met Baylor had Cody zijn werk plichtmatig gedaan. Er waren tijden in zijn leven geweest dat football de scherpe kantjes er afhaalde en de last van verdriet en eenzaamheid verlichtte.

In de tijd dat Bailey en hij uit elkaar gingen of toen hij zijn volgende vriendin Cheyenne aan kanker verloor. Hij had verdriet en hij lag 's nachts wakker en vroeg God waarom het zo verkeerd was gegaan. Maar op het footballveld kon hij alles helder zien. Zijn passie voor het spel verlichtte de pijn.

Maar vandaag niet.

Het was niet het verlies van Bailey Flanigan of Cheyenne dat hem vandaag in zijn greep hield. God had andere plannen voor die meisjes. Dat kon Cody niet tegenspreken. Hij had er nu vrede mee dat het zo was gegaan. Nee, het gezicht dat hij vandaag niet uit zijn hoofd kon zetten, was dat waar Baylor naar had gevraagd.

Het lieve gezicht van Andi Ellison.

Cody parkeerde voor zijn appartementencomplex, ging naar binnen en begroette Riley. De zwarte labrador was drie jaar oud en was dol op zijn baas.. 'Ha, jongen... hoe was je dag?' Cody bukte en aaide de hond over zijn kop, krabde de zachte vacht tussen zijn oren. 'Ga je mee uit?'

Riley wist wat dat betekende. Hij blafte en rende weg om

zijn riem te halen. Als Riley met zijn staart kwispelde, deed zijn hele lijf mee. Alsof hij in tweeën zou breken, zo opgewonden was hij. ‘Geef me vijf minuten.’ Cody lachte. Zijn hond was tegenwoordig zijn beste vriend. Het fijnste van thuiskomen.

Cody verkleedde zich en trok zijn hardloopkleden aan. Toen bevestigde hij een speciaal ontworpen hardloopschoen over de prothese van zijn linker onderbeen. Het ontbrekende lichaamsdeel was het gevolg van een bembom in Afghanistan. Een enkele keer had hij nog last van fantoompijn, maar nooit als hij hardliep. Al hardlopend was het makkelijk om te vergeten dat de verwonding ooit had plaatsgevonden.

Vandaag kon Cody niet wachten om naar buiten te gaan. Zeven kilometer over de bergpaden zou helpen om zijn gevoelens op een rijtje te zetten. Riley en hij gingen op weg en vanaf de eerste stappen kwamen de herinneringen boven die hij niet van zich af kon zetten.

Maar dat wilde hij ook niet.

Zijn gezamenlijke verleden met Andi Ellison was gecompliceerd. Ze hadden elkaar in hun studietijd ontmoet. Andi was Baileys kamergenote. Cody was toen zo verliefd op Bailey dat hij niemand anders zag staan. Andi was destijds wild en opstandig. Haar ouders waren eerst zendeling geweest en waren later christelijke films gaan maken.

Andi wilde er niets mee te maken hebben.

Ze ging in tegen alles wat goed en waar was en bracht haar dagen aan de Universiteit van Indiana door zoals het haar uitkwam. Cody herinnerde zich dat hij voor het eerst begreep hoever Andi de weg kwijt was. Op een avond laat had hij haar op de campus gevonden. Ze lag op de grond, zo dronken dat ze bijna bewusteloos was. Hij had haar naar de kamer geholpen die ze deelde met Bailey en was een hele tijd gebleven tot hij zeker wist dat het goed zou komen. Een uur lang had Andi dingen tegen Cody gemompeld die ze nog nooit had gezegd.

Na die nacht wist Cody twee dingen. Ten eerste dat Andi's drinkgedrag net zo gevaarlijk was als dat van Cody vroeger. En ten tweede dat Andi verliefd op hem was. Hij had het destijds makkelijk van zich afgezet en gedacht dat ze heus geen diepe gevoelens voor hem had. Haar bekentenis was maar dronkemenspraak geweest. Dat had Cody zichzelf wijsgemaakt.

Vooraf omdat zijn hart destijds toebehoorde aan Bailey... en aan Bailey alleen.

Daarna was Andi's gedrag erger geworden. Ze legde het aan met een buitenlandse ruilstudent, een vent met een duistere geest en foute bedoelingen. Ze hadden een paar maanden verkering en de knaap kreeg Andi zover dat ze dingen deed die ze nooit had gewild. Ze overschreed grenzen die ze nooit had willen overschrijden. Ze werd uiteindelijk zwanger. Later zei ze tegen Cody dat ze zich toen pas realiseerde wat ze had gedaan, hoever ze was afgedwaald van het geloof waarmee ze was opgevoed.

Ze kreeg de baby – het was een jongetje – en stond hem af voor adoptie. Luke en Reagan Baxter adopteerden het kind en Andi veranderde radicaal. Ze keerde terug tot God, maakte het goed met haar ouders en trok weer bij hen in. Niet lang daarna verliet Andi's familie Bloomington om naar Zuid-Californië te gaan.

Pas veel later, toen Cody naar Los Angeles vloog voor het sollicitatiegesprek bij Oaks Christian, was hij Andi weer tegengekomen.

Dit keer was het anders.

De vonk sprong over en de chemie tussen Andi en hem was onmiskenbaar. Allebei dronken ze al een aantal jaar niet meer en Andi was sterk geworden in haar geloof. Ze deed een poging tot acteren. Het lag voor de hand omdat haar vader producer was. Na het sollicitatiegesprek bij Oaks vloog Cody terug naar Bloomington, maar Andi en hij spraken elkaar elke dag.

Er ging een maand voorbij voordat Cody een besluit nam. Hij belde Bailey, haalde haar op bij haar ouders thuis en nam haar mee naar Lake Monroe. Ze wandelden over hun lievelingspad en die ochtend deed hij iets wat hij jarenlang had geprobeerd en wat hem niet gelukt was. Hij maakte het uit met Bailey Flanigan. Hij vertelde haar dat het niet goed zat tussen hen, hoe hecht ze ook waren geweest en wat ze ook voor elkaar hadden gevoeld. Het was nooit goed geweest en dat zou het ook nooit worden. Hij spoorde haar aan de weg terug te vinden naar Brandon Paul. De jongen die Bailey veel meer tijd en aandacht had geschonken dan Cody.

Hij had het die dag niet gezegd omdat hij niet om Bailey gaf. Hij zei het omdat Brandon echt beter voor haar was.

En om nog één andere reden: Cody was verliefd geworden op Andi Ellison.

Cody ademde diep in en rende door. Riley hield hem hijnend bij. Op de top van de heuvel kronkelde een beek naast het pad, een plek waar Riley kon afkoelen en drinken.

Cody bleef met zijn gedachten bij het verleden toen Riley en hij hun weg vervolgden over het vertrouwde zandpad de bergen in. Hij had de baan bij Oaks voor een deel aangenomen omdat hij er zeker van was dat zijn toekomst aan Andi toebehoorde. Het jaar daarna had het zich ook precies in die richting ontwikkeld. Ze gingen samen fietsen langs het pad bij Redondo Beach en wandelden naar het eind van de Santa Monica Pier. Ze zwommen in de koude branding en brachten zaterdagdagen door in Santa Barbara, slenterend langs de kust waar ieder weekend kunstenaars en handwerkverkopers hun waren opzetten.

Na een jaar ging Cody met Andi's vader praten. Hij wilde niet alleen maar verkering. Hij wilde met haar trouwen. Hij wist het zeker. Cody zou nooit vergeten hoe haar vader reageerde en wat hij zei.

'Toen jij in Andi's leven kwam, heb ik een babbeltje ge-

maakt met God,' had Keith Ellison hem verteld. 'God verze-kerde me dat jij de ware bent.' Hij gniffelde. 'Dat heb ik na-tuurlijk nooit aan Andi verteld. Maar ik geloofde echt dat ik het van God had gehoord.' Hij glimlachte. 'En nu weet ik het zeker.'

De man omhelsde Cody. 'Je bent als een zoon voor me. En dat zal altijd zo blijven.'

Andi's moeder was het er ook mee eens. Alles leek erop te wijzen dat het sprookje zou eindigen met 'ze leefden nog lang en gelukkig'.

Toen de tijd rijp was, nam Cody haar mee uit eten in Bella Vista, het schitterende restaurant in Santa Barbara dat, hoog-gelegen op een klif, uitkeek op een volmaakt stuk Grote Oceaan.

Na het eten wandelden ze hand in hand langs het water en toen de zon smolt boven de zee haalde Cody een eenvoudige ring met een diamant uit zijn zak en liet zich op een knie zak-ken. Hij vroeg Andi ten huwelijk en ze zei ja. Het geluk duur-de maar een paar uur.

Later die avond kregen ze bij Andi thuis het vreselijke nieuws te horen.

Op het moment dat Cody zijn aanzoek deed, botste duizen-den kilometers verderop in Indiana een vrachtwagen op het busje met daarin Erin Hogan-Baxter; haar echtgenoot Sam en hun vier dochters. De familie was op weg naar Bloomington voor een familiereünie.

Alleen Amy Hogan – een van de dochttertjes – overleefde het ongeluk.

Het nieuws zette Cody's wereld op zijn kop. De familie van Bailey Flanigan was dik bevriend met de Baxters en daarmee waren ze ook vrienden van Cody geworden. Misschien wer-den door het ongeluk herinneringen aan Cody's tijd in Afg-hanistan opgerakeld, of misschien deed het hem denken aan de broosheid van het leven.

Wat het ook was, hij kon niet meer opleven.

Enige tijd na het ongeluk belde hij Bailey en ze praatten samen over wat er die dag was gebeurd, hoe de mensen in Bloomington met de tragedie omgingen en hoe de familie Baxter het maakte. Tegen het einde van het gesprek drong het tot Cody door dat hij alles uit de kast haalde om het gesprek gaande te houden.

Alsof alleen Bailey hem kon begrijpen, alleen Bailey zijn angst en verdriet met hem kon bespreken. Er was verwarring in zijn hart ontstaan en na het gesprek was hij niet langer zeker van zijn gevoelens voor Andi. Hij liet een week voorbijgaan en toen twee. Maar aan het eind van die maand wist hij dat het verkeerd was om blindelings op een trouwdatum af te stevenen.

Hij was zijn zekerheid kwijt. Hij was de weg kwijt wat betreft Andi en de toekomst die hij zich voor hen tweeën had voorgesteld. Op een hartverscheurende dag aan het einde van die zomer reed hij met Andi naar een afgelegen plekje in de bergen. 'Ik kan het niet, ik kan niet met je trouwen,' zei hij tegen haar. 'Het spijt me.' Zijn ogen vulden zich met tranen. 'Ik heb tijd nodig.'

Cody's voeten vonden het pad. Hij staaarde naar het wegstervende zonlicht. Het was destijds een onnodig en wreed besluit geweest. Althans, bezien vanuit het standpunt van vandaag. Hij had haar moeten vertellen hoe hij zich voelde, waarom hij het uitmaakte. Hij had moeten praten over het ongeluk en het verdriet dat dat veroorzaakt had. Maar nadat hij de verloving had verbroken, had Andi gehuild en hem gevraagd waarom. Wat had ze verkeerd gedaan? Wat had hij gedaan? Op dat moment had hij geen goed antwoord gehad.

Nu nog niet.

Verwarring, meer was het niet. Verdriet en leed voor mensen die hij zo goed kende en een wanordelijk beeld van de toekomst. Misschien had hij gewoon iemand nodig om mee te

praten. Iemand anders dan Bailey. Hoe dan ook, de bruiloft werd afgezegd. En dat was nog maar het begin van het waanzinnige, tragische liefdesverhaal van Andi en hem.

De top van het pad bood uitzicht op de ondergaande zon boven Thousand Oaks, flikkerende lichtjes in de straten van de woonwijken, de weemoedig stemmende overgang van de dag in de nacht. Riley sprong in de ondiepe beek en Cody stond even stil om op adem te komen. Zo was zijn leven altijd geweest. Zolang hij zich kon heugen. Flikkerende lichtjes, in de overgang tussen de dag en de nacht.

Voorals de nacht.

Vader, wat is er mis met mij? Waarom heb ik haar laten gaan? Zelfs twee keer?

Een oceaanwind vanaf de andere kant van de bergketen waai- de door het struikgewas, langs de cactussen op de voorname- lijk dorre berghelling. Cody staarde naar de uitgestrekte lucht. *Bent U daar, God? Ziet U me?*

IK ZIE JE, MIJN ZOON. JE BENT NOOIT ALLEEN. IK BEN BIJ JE. ALTIJD.

Cody werd overspoeld door een vredig gevoel. Daar was het, de vertrouwde stem van God. De zekerheid dat Cody nooit alleen was, hoe stil en eenzaam de nachten ook waren. Hij liet zich door de geruststelling overspoelen als door de zon op een winterdag. God zou hem door deze periode heen hel- pen, hoelang die ook duurde. Riley kwam op hem af rennen en schudde zijn vacht. Cody voelde hoe het beekwater hem nat maakte.

‘Bedankt, Riley.’ Cody lachte en veegde zijn gezicht af met de rug van zijn hand. ‘Kom, we gaan naar huis.’

Riley en hij draafden terug en Riley vond een koel plekje op de badkamervloer terwijl Cody een douche nam, zoals hij om de dag deed als hij aan het eind van de middag had hard- gelopen. ‘We zijn vanavond weer met z’n tweetjes, maat.’ Cody sloeg een handdoek om zich heen.

Toen hij een trainingsbroek en een T-shirt had aangetrokken, zocht Cody het lekkerste plekje op de bank. Misschien had Baylor gelijk. Misschien was het niet te laat voor Andi en hem. Hij dacht er even over na en zette het toen uit zijn hoofd. Geen sprake van. Het was definitief te laat. Erger kon het niet worden tussen hen.

Het was niet alleen de verbroken verloving, het was ook zijn posttraumatische stressstoornis die was teruggekomen. De PTSS was als een slang in het gras, klaar om op elk moment toe te slaan. En daar had hun relatie diep onder geleden. Hij had Andi geen verklaring gegeven voor zijn aanvallen van onrust en slechtgehumeurdheid. Hij wilde niet dat ze wist dat hij er nog steeds mee worstelde. Een misstap, zeker. Een vergissing. Cody zuchtte. Als hij het over moest doen, zou hij eerlijker zijn, meer open.

Maar gedane zaken namen geen keer.

God had hem sindsdien zoveel laten zien. Hij had leren omgaan met de afgrijselijke terugblikken en fobische angsten die bijna altijd zonder waarschuwing kwamen. Iemand van de kerk had hem verteld over een groep voor gewonde soldaten die in de buurt van Cody's huis bij elkaar kwamen. Vijf maanden lang bezocht hij twee bijeenkomsten per week en metertijd leerde Cody omgaan met de aanvallen. Hij leerde ermee te leven.

Dus waarom belde hij Andi niet om de situatie uit te leggen? Hoe verward hij in zijn hoofd was geweest en hoeveel beter het nu ging?

Hij dacht erover na, maar na een poosje liet hij het los en verdiepte zich in een boek. Ze nam toch niet op als hij sms'te of belde. In dat opzicht was deze avond niet anders dan alle andere. Riley lag aan zijn voeten terwijl Cody drie hoofdstukken las uit *Onversneden christendom* van C.S. Lewis en vervolgens het hele boek Jakobus uit de Bijbel. Cody liet de tv uit en ging vroeg naar bed. Zoals meestal de laatste tijd

viel hij in slaap met de blauwe ogen op zijn netvlies van het meisje van wie hij nog steeds hield. Het meisje dat hij voortdurend miste – ook al was er geen kans dat hij haar ooit nog zou zien.

De ogen van Andi Ellison.